

AN KASINTI

ΘΕΛΩ

ΘΕΛΩ

ΘΕΛΩ

ΘΕΛΩ

ΘΕΛΩ

ΘΕΛΩ

ΘΕΛΩ

ΔΕ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΘΕΛΩ

ΘΕΛΩ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΘΕΛΩ

ΝΕΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: NO VIRGIN
Από τις Εκδόσεις Hot Key Books, Λονδίνο 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δε θέλω**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Anne Cassidy
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μαρία Αθανασοπούλου

© Anne Cassidy, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2061-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2062-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AN KASINTI

ΔΕ ΘΕΛΩ

*Μετάφραση:
Αναστασία Δεληγιάνη*

Μέρος Πρώτο

Ένα

Με λένε Στέισι Γουντς και με έχουν βιάσει.

Η καλύτερη φίλη μου, η Πατρίς, μου είπε να γράψω αυτή την ιστορία. Η Πατρίς είναι δυνατή και ίσως ο μόνος άνθρωπος απ' όσους ξέρω που μπορεί να με πείσει να κάνω πράγματα που δε θέλω να κάνω. Μου έδωσε οδηγίες. Θα αρχίσω από την αρχή και δε θα βιαστώ. «Μην παραλείψεις το παραμικρό», μου είπε, «όσο άσχημο κι αν είναι».

Όμως, δεν είναι πάντα εύκολο να βάζεις τα πράγματα στη σωστή σειρά.

Μετά τον βιασμό δεν έφυγα κατευθείαν. Ήμουν τόσο σοκαρισμένη. Κλειδώθηκα στο μπάνιο. Κάθισα στο πάτωμα, δίπλα στη λεκάνη, και ένιωσα τα κρύα πλακάκια κάτω από τα πόδια μου, τα δάχτυλά μου μαζεμένα πάνω στο κεραμικό πάτωμα. Άκουσα να φωνάζουν το όνομά μου ξανά και ξανά, αλλά δεν απάντησα. «Στέισι, είσαι καλά; Έλα τώρα, Στέισι! Για πλάκα ήταν». Έπειτα από πολλή ώρα, όταν όλα ησύχασαν, ξεκλείδωσα, άνοιξα λιγάκι την πόρτα και κοίταξα έξω. Αυτός ήταν ακόμη εκεί. Μου χαμογέλασε. Δεν μπορούσα να μείνω στο μπάνιο για πάντα, έτσι βγήκα, μάζεψα τα πράγματά μου από το πάτωμα και το κομοδίνο. Όλη την ώρα είχα τα μάτια μου χαμηλωμένα. Αδιαφόρησα για ό,τι γινόταν γύρω μου, ντύθηκα και βάδισα προς την πόρτα.

Μου έδωσε τρία χαρτονομίσματα των είκοσι λιρών. Μόλις τα είχε πάρει απ' το μηχάνημα κι ήταν κολληριστά· τα πήρα προσεκτικά, για να μην κοπώ. Τα δίπλωσα μες στη χούφτα μου κι έφυγα. Βγήκα στην Όξφορντ Στριτ. Ήταν σχεδόν έξι και το πεζοδρόμιο ήταν γεμάτο κόσμο. Ένιωσα να με παρασέρνει το κύμα αυτών που είχαν βγει για ψώνια κι όσων επέστρεφαν από τη δουλειά τους, μέχρι που κατάφερα να σταθώ στην άκρη του δρόμου. Σήκωσα το χέρι μου κι έκανα νόημα σε ένα ταξί. Ήταν κάτι που πρόσφατα είχα μάθει να κάνω. Όταν το ταξί σταμάτησε, έδειξα στον ταξιτζή τα τρία εικοσάλιρα για να δει πως είχα να τον πληρώσω. Του είπα τη διεύθυνση του σπιτιού μου.

Το ταξί κινούνταν αργά στην κίνηση, καθώς ήταν ώρα αιχμής. Κούρνιασα στη γωνία της θέσης μου, ακούμπησα το κεφάλι μου στο παράθυρο και απέμεινα να κοιτάζω την πόλη να περνάει δίπλα μου. Παντού κόσμος που επέστρεφε στο σπίτι του από τη δουλειά, άνθρωποι που περπατούσαν γρήγορα, με το κεφάλι σκυφτό, έχοντας ριγμένα τα σακάκια και τις ζακέτες τους στο μπράτσο τους, γιατί είχε ζέστη. Κοστουμαρισμένοι άντρες είχαν χαλαρώσει τις γραβάτες τους ή τις είχαν λύσει. Στη θέα των ξεκούμπωτων γιακάδων τους ένιωσα το στομάχι μου να ανακατεύεται, έκλεισα τα γόνατά μου δυνατά κι όλο μου το κορμί σφίχτηκε και μαζεύτηκε.

Όταν το ταξί έφτασε στο Στράτφορντ, ζήτησα στον ταξιτζή να με αφήσει στο τέarma του δρόμου μου. Τον πλήρωσα και προχώρησα με τα πόδια μέχρι το σπίτι. Η τσάντα μου ήταν βαριά, τα λουριά της έκοβαν τον ώμο μου, έτσι την κατέβασα και την κράτησα στην αγκαλιά μου. Δυο νεαροί περπατούσαν μπροστά μου, πετώντας μια μπάλα ποδοσφαίρου ο ένας στον άλλο, φωνάζοντας και γελώντας. Δοκίμαζαν να δουν μέχρι πού μπορούσαν να φτάσουν χωρίς να τους πέσει. Ο ένας μετρού-

σε «Είκοσι οχτώ, είκοσι εννέα, τριάντα». Κατέβηκα από το πεζοδρόμιο στον δρόμο για να τους προσπεράσω.

Μόλις έφτασα στο σπίτι, άνοιξε η μπροστινή πόρτα και βγήκε η μαμά.

«Πού ήσουν, Στέισι; Ανησύχησα! Πού έμεινες; Τι έκανες;»

Τα μαλλιά της μαμάς μου ήταν υγρά, είχε μια πετσέτα πάνω στους ώμους της, σαν να ήταν στη μέση του λουσίματος. Η Τζόντι θα πρέπει να κοίταζε από τα παράθυρα του πάνω πατώματος και να είδε πως ερχόμουν. Έλειπα δυο νύχτες και δεν είχα αναφέρει πού θα έμενα. Η μαμά είχε πιάσει τις δυο άκρες της πετσέτας και τις τραβούσε αναστατωμένη.

«Στέισι, τι τρέχει;»

Κούνησα το κεφάλι μου. Δεν μπορούσα να της απαντήσω. Η αδελφή μου, η Τζόντι, στεκόταν στην μπροστινή βεράντα στηρίζοντας το μωρό της, τον Τάιλερ, πάνω στον γοφό της. Με αγριοκοίταξε για λίγο και μετά γύρισε και μπήκε στο σπίτι. Η μαμά μου προσπάθησε να με αγκαλιάσει, όμως εκείνη τη στιγμή δεν ήθελα να με αγγίξει κανείς. Μαλακά την έσπρωξα πέρα. Άκουγα από πίσω μου τον νεαρό να μετράει τις πάσες του «Τριάντα οχτώ, τριάντα εννέα, σαράντα...» Μπήκα στο χολ.

«Δεν μπορώ να σου εξηγήσω, μαμά. Πρέπει να δω την Πατρίς», είπα. «Θα τα πούμε αργότερα».

Άφησα τη μαμά μου να με κοιτάζει άφωνη. Πέταξα την τσάντα μου στο πάτωμα του χολ, βγήκα και τραβήξα για το σπίτι της Πατρίς. Έπρεπε να της μιλήσω, να της τα πω. Έτρεχα σε όλο τον δρόμο. Χτύπησα την πόρτα αντί για το κουδούνι και μου άνοιξε η μαμά της. Μου είπε πως η Πατρίς δεν ήταν μέσα, όμως την είδα να διστάζει και να ρίχνει μια βιαστική ματιά στο χολ πίσω της καθώς μου μιλούσε, έτσι κατάλαβα πως μου έλεγε ψέματα. Όταν έκλεισε την πόρτα, στάθηκα στην άκρη του μπροστινού τους κήπου κι έστειλα τρία μηνύ-

ματα στην Πατρίς, το ένα μετά το άλλο, όμως το σπίτι παρέμεινε ήσυχο και κλειστό για εμένα.

Πήγα στο σπίτι. Η μαμά μου άνοιξε την πόρτα. Τα μαλλιά της ήταν πια στεγνά, όμως τα είχε μαζέψει πρόχειρα πίσω, δεν τα είχε φτιάξει όπως έκανε πάντα.

«Στείσι...» έκανε να πει.

«Δεν μπορώ να μιλήσω τώρα», της είπα. «Είμαι τόσο κουρασμένη. Θέλω μόνο να ξαπλώσω».

Έδειχνε πληγωμένη, το στόμα της ήταν μια λεπτή γραμμή. Όμως, έκανε στην άκρη αφήνοντάς με να πάω επάνω. Αν δεν μπορούσα να είμαι με την Πατρίς, τότε προτιμούσα να είμαι μόνη. Όταν μπήκα στο δωμάτιό μου η τσάντα μου ήταν εκεί, πάνω στο κρεβάτι μου. Την αναποδογύρισα και παρακολούθησα τα πράγματα που κουβαλούσα μαζί μου τις τελευταίες μέρες να πέφτουν. Στη μέση βρισκόταν μια γυαλιστερή τσάντα των πολυκαταστημάτων Selfridges.

Ξαφνιάστηκα. Την είχα σχεδόν ξεχάσει. Τη σήκωσα κι είδα το φόρεμα μάρκας Whistles να γλιστράει έξω, ακόμα τυλιγμένο στο χαρτί του. Το άρπαξα, το δίπλωσα στη μέση και συνέχισα να το διπλώνω μέχρι που δεν πήγαινε άλλο. Μετά το έχωσα στον πάτο της ντουλάπας μου.

Είχε αγοραστεί κι είχε πληρωθεί, όμως δεν το ήθελα πια.

Την επόμενη μέρα πήγα νωρίς στο σχολείο και βρήκα την Πατρίς να κάθεται με τη Σέλι και μερικά άλλα κορίτσια. Όταν προσπάθησα να την κοιτάξω κατάματα, έστρεψε το βλέμμα της απ' την άλλη. Είχε πληγωθεί γιατί είχα φύγει χωρίς να της το πω. Μου είχε στείλει ένα σωρό γραπτά μηνύματα στα οποία δεν είχα απαντήσει. Δεν ήξερε ότι είχα προσπαθήσει να τη δω πριν από τρεις νύχτες, μετά τον καβγά που είχα με τη μαμά και την Τζόντι.

Όταν τελικά κατάφερα να τη στριμώξω μόνη, στον διάδρομο, κοίταξε πάνω το ταβάνι, όπως κάνει όποτε οι καθηγητές τη ρωτάνε κάτι που δεν μπορεί να απαντήσει, όπως «Γιατί δεν έκανες την εργασία σου;» ή «Γιατί άργησες να έρθεις;»

«Κοίτα, λυπάμαι για τις τελευταίες μέρες. Σε παρακαλώ, μίλα μου».

Το μανικέτι του σχολικού της πουκαμίσου ήταν ξεκούμπωτο κι ήθελα να το πιάσω. Συχνά κρατιόμουν από μέρη των ρούχων της – από την άκρη του φούτερ της ή το μανίκι της μπλούζας της. Κι εκείνη μου έδειχνε τη στοργή της με το να με πιάνει από το μπράτσο ή πότε πότε να με αγκαλιάζει, λες κι είχε να με δει μήνες. Αυτή τη φορά δεν προσπάθησα να την πιάσω γιατί ο τρόπος που στεκόταν ήταν ψυχρός.

«Συγγνώμη, γνωρίζομαστε;»

«Έλα, Πατρίς, μην είσαι έτσι!»

«Έτσι πώς;»

«Μη με κάνεις πέρα. Πρέπει να σου μιλήσω. Υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω...»

Ένιωσα σαν να είχε σκαλώσει ένα βότσαλο στον λαιμό μου.

«Α, σωστά. Τρεις μέρες, λοιπόν, απλώς εξαφανίζεσαι. Δεν απαντάς σε καμία κλήση μου ούτε στα γραπτά μου μηνύματα. Δεν απαντάς στο Facebook. Χάνεσαι από προσώπου γης. Κτηνώδες».

«Ηθελημένα είχα κλείσει το κινητό μου».

«Ψέματα!» είπε σηκώνοντας ένα της δάχτυλο μπροστά στο πρόσωπό μου. «Έστειλες μήνυμα στη μαμά σου».

«Μόνο για να μη στείλει την αστυνομία να με ψάξει».

«Ανησυχούσα. Δεν μπορούσες να επικοινωνήσεις μαζί μου με κάποιον τρόπο;»

«Λυπάμαι. Προσπαθούσα να αποφύγω τους πάντες!»

«Ακόμη κι εμένα;» είπε φανερά πληγωμένη.

Πώς να της εξηγήσω;

«Ήμουν σε παράξενη φάση. Όπως και να 'χει, υπάρχει κάτι που θέλω να σου πω».

«Ε, τώρα λυπάμαι εγώ! Γιατί δεν έχω χρόνο ν' ακούσω μια παρ-τάμι φίλη!»

Και με αυτά τα λόγια απομακρύνθηκε κορδαωτή. Η Σέλι εμφανίστηκε στο τέλος του διαδρόμου. Όταν η Πατρίς την έφτασε, την πήρε από το μπράτσο και την οδήγησε μακριά. Ένιωσα τα μάτια μου να βουρκώνουν, έτσι στράφηκα απ' την άλλη, πήγα στις τουαλέτες κι έριξα κρύο νερό στο πρόσωπό μου.

Αργότερα, πήγα στην τραπεζαρία, πήρα κάτι να πιω και κάθισα στη γωνία με την πλάτη μου στον τοίχο. Η Πατρίς, που καθόταν στην άλλη άκρη της αίθουσας, έκανε φασαρία και γελούσε μαζί με μια μεγαλύτερη παρέα κοριτσιών. Κάποιο απ' αυτά στεκόταν από πίσω της και της έφτιαχνε τα μαλλιά. Έσκασα απ' τη ζήλια μου, γιατί λάτρευα να φτιάχνω τα μαλλιά της Πατρίς. Ήταν μακριά και συχνά τα έπιανε αλογοουρά. Υπήρχαν αμέτρητα πράγματα που μπορούσες να κάνεις με τα μαλλιά της Πατρίς: να τα πλέξεις, να τα στολίσεις με χάντρες, να τα στρίψεις, να τα κάνεις κότσο ή μερικές φορές να χρησιμοποιείς απλώς μια χτένα για να είναι απαλά και καλοχτενισμένα.

Θα έπρεπε να είχα απαντήσει σε κάποιο από τα μηνύματά της. Κάτι απλό, όπως, *χρειάζομαι λίγο χρόνο μόνη μου. Θα τα πούμε, ☺ Στέισι*. Όμως, είχα θυμώσει. Ήθελα να τη δω εκείνη τη νύχτα, μετά τον καβγά με την αδελφή μου, όμως δεν ήταν διαθέσιμη κι εγώ παρεξηγήθηκα κι αποφάσισα να φροντίσω μόνη μου τον εαυτό μου.

Τώρα το μετάνιωσα.

Ήταν η καλύτερη φίλη μου, ακόμη κι αν εγώ δεν ήμουν η δική της.

Μερικά από τα κορίτσια που κάθονταν με την Πατρίς κοιτούσαν προς το μέρος μου. Εκείνη κοιτούσε επιδεικτικά κάπου αλλού. Μάλιστα, μου είχε γυρίσει και τον ώμο για να μη με αντικρίσει ούτε καν τυχαία, με την άκρη του ματιού της. Σταύρωσα τα χέρια μου όσο πιο σφιχτά μπορούσα. Προσπαθούσα να μη δείχνω τη δυστυχία μου. Κι έτσι που καθόμουν, όμως, πάλι την ένιωθα να παλεύει να φανεί.

Πριν φύγω από το σχολείο έπρεπε να δω την κυρία Χάρπερ, την υπεύθυνη της τάξης μας, που με ρώτησε για τις δυο ακαιολόγητες απουσίες που είχα κάνει. Σήκωσα κι εγώ δεν ξέρω πόσες φορές τους ώμους μου κι έμεινα να κοιτάζω το πάτωμα, μέχρι να συνειδητοποιήσει πως δε θα της εξηγούσα τίποτα.

«Φταίει η κατάσταση στο σπίτι; Γι' αυτό απουσίασες;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου, όμως η ερώτησή της είχε φτάσει κοντά στην αλήθεια.

«Πώς είναι η Τζόντι και το μωρό;»

Η αδελφή μου, η Τζόντι, έκανε μωρό στα δεκατέσσερά της. Αναγκάστηκε να αφήσει το σχολείο στην τρίτη γυμνασίου. Ήταν κάτι που δε μου άρεσε να συζητώ.

«Είναι μια χαρά, εντάξει».

«Γι' αυτό απουσίασες; Για να βοηθήσεις την Τζόντι με το μωρό;»

«Όχι! Τη βοηθάει η μαμά μου. Έχει τη μαμά μου. Δε με χρειάζεται».

«Γιατί οι βαθμοί σου θα πέσουν, αν αρχίσεις να απουσιάζεις από το σχολείο. Τελειώνεις το λύκειο. Τα A levels, τα πιστοποιητικά εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, είναι σημαντικά για να προχωρήσεις».

Η κυρία Χάρπερ σημείωνε ένα σωρό πράγματα σε μια κόλα που είχε μπροστά της.

Γύρισα μόνη στο σπίτι με τα πόδια. Το προαύλιο είχε αδειά-

σει. Είχαν μείνει μόνο μερικοί αργόσχολοι που κλοτσούσαν μια μπάλα εδώ κι εκεί. Έβγαλα το σακάκι μου γιατί είχε ζέστη· είχα τον ήλιο πίσω μου. Στρίβοντας στη γωνία για να βγω στον κεντρικό δρόμο είδα την Πατρίς να στέκεται μόνη της έξω από το καφέ Costa. Με περίμενε, το ήξερα. Ένωσα την καρδιά μου να πεταριζέει. Πήγα προς το μέρος της.

«Γεια!» της είπα.

«Γεια σου κι εσένα», μου απάντησε.

«Ωραία τα μαλλιά σου», της είπα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της κάνοντας την αλογοουρά της να ανεμίσει.

«Πού ήσουν;» με ρώτησε με ύφος ακόμη τσατισμένο.

«Εγώ...»

«Θα μου πεις ή όχι;»

Στάθηκε με τα χέρια της στη μέση και ύφος υπερβολικά σοβαρό. Ήθελα να της πω να ηρεμήσει. Φυσικά θα της έλεγα για τον καβγά με την Τζόντι, που το έσκασα και συνάντησα τον Χάρι.

Όμως, υπήρχε κάτι άλλο που έπρεπε να της πω πρώτα.

«Με βίασαν», της είπα.

Το πρόσωπό της πάγωσε. Έμεινε άφωνη. Δεν είπε καν «κτηνώδες».

Δύο

Η Πατρίς με πήγε μέχρι το σπίτι.

Με κρατούσε σφιχτά αγκαζέ.

Είναι φίλη μου από την πρώτη λυκείου. Καθόμασταν δίπλα δίπλα στο μάθημα αγγλικών και γίναμε κολλητές μέσα σε λίγες μέρες. Στην τάξη, είναι σαΐνι· πάντα απαντάει πρώτη και λύνει όλα τα προβλήματα που προκύπτουν στην ανάλυση της ποίησης – το χειρότερό μου μάθημα. Όμως, δεν είναι τόσο καλή στο να ετοιμάζει έγκαιρα τις εργασίες της, ενώ εγώ είμαι συνήθως εντός προθεσμίας. Αυτή δεν είναι η μόνη διαφορά που έχουμε. Εκείνη είναι ψηλή κι εγώ είμαι ένα και πενήντα εφτά. Είναι θορυβώδης κι εγώ είμαι ήσυχη, σχεδόν ντροπαλή. Τα είχε με πέντε αγόρια μέχρι τώρα κι εγώ τα είχα μόνο με ένα. Χορεύει ωραία και με το που ακούει ένα τραγούδι, μπορεί να το τραγουδήσει. Εγώ αποφεύγω να κάνω οτιδήποτε δημοσία. Μου αρέσει να έχω προσωπικό χώρο. Αυτή είναι πολύ δημοφιλής και της αρέσει να κάνει παρέα με άλλους. Εγώ προτιμώ να είμαστε μόνο οι δυο μας.

Μερικές φορές αυτό δημιουργεί ένταση μεταξύ μας.

Λατρεύω το σπίτι της Πατρίς. Είναι μοναχοπαίδι και ζει με τη μαμά της και τον μπαμπά της. Πάντοτε έχει ηρεμία εκεί. Η μαμά της βρίσκεται συνήθως σε κάποιο δωμάτιο και διαβάζει ή κάνει δουλειά στον φορητό υπολογιστή της. Ο μπα-

μπάς της κάθεται κυρίως στον υπολογιστή ή μπροστά στην τηλεόραση και βλέπει ποδόσφαιρο. Το δωμάτιο της Πατρίς δεν είναι και πολύ τακτοποιημένο, όμως καταλαβαίνεις πως όποια ακαταστασία υπάρχει έχει γίνει από την ίδια. Κανείς δεν μπαίνει στο δωμάτιό της χωρίς να τη ρωτήσει. Είναι ο χώρος της. Όχι όπως στο σπίτι μου, όπου η μαμά μου κι η αδελφή μου μπαينوβαίνουν στο δωμάτιό μου όποτε τους κάνει κέφι. Το δωμάτιο της Πατρίς έχει μια αύρα ηρεμίας. Υπάρχουν προσωπικά της πράγματα τριγύρω, ο φορητός της υπολογιστής είναι ανοιχτός, υπάρχουν παλιά ημερολόγια από περασμένες χρονιές. Ξέρω, για παράδειγμα, πως αν ανοίξω το πάνω συρτάρι της θα βρω ένα πακέτο προφυλακτικά, γιατί η Πατρίς είναι σίγουρη πως ούτε η μαμά της, ούτε ο μπαμπάς της θα ψαχουλέψουν τα πράγματά της.

Συχνά τα Σαββατοκύριακα κοιμάμαι στο σπίτι της Πατρίς. Είναι ένα χαλαρωτικό μέρος, όπου αυτή και οι γονείς της δείχνουν ισότιμοι και πάντοτε συζητούν και κάνουν πράγματα ο ένας για τον άλλο. Όταν περάσει η ώρα, οι γονείς της πάνε για ύπνο, κι εγώ με την Πατρίς καθόμαστε όσο θέλουμε, βλέποντας DVD ή κάνοντας ζάπινγκ στην τηλεόραση. Μερικές φορές, όταν ο καιρός είναι καλός, πηγαίνουμε κάτω, στην άκρη του κήπου της, και ανεβαίνουμε στο τραμπολίνο, που το έχει από τότε που ήταν δέκα χρόνων. Η μαμά με τον μπαμπά της ήθελαν να το πουλήσουν ή να το δώσουν σε κανένα φιλικό θρωπικό μπαζάρ, όμως η Πατρίς αρνήθηκε. Είναι τεράστιο και εξαγωνικό κι έχει ένα δίχτυ γύρω του. Σκαρφαλώνουμε πάνω του, ξαπλώνουμε ανάσκελα και συζητάμε για το τι θα κάνουμε στη ζωή μας. Μερικές φορές παίρνουμε μαζί μας ποτήρια γεμάτα παγωμένο λευκό κρασί και πίνουμε, ενώ κοιτάζουμε τ' άστρα. Είναι γαλήνια και ειρηνικά κι εμείς ψιθυρίζουμε μυστικά και κουτσομπολιά, με τη φωνή μας να οβήνει στο σκοτάδι.

Όμως, εκείνη τη μέρα μείναμε στο δωμάτιό της. Αυτή καθόταν σε μια καρέκλα κι εγώ είχα κουρνιαώσει στην άκρη του κρεβατιού της. Της εξήγησα τι μου είχε συμβεί. Δεν επεκτάθηκα σε λεπτομέρειες. Ήμουν σύντομη κι είπα τα ουσιώδη. Σοκαρίστηκε και κούνησε το κεφάλι της.

«Πρέπει να πας στην αστυνομία», μου είπε.

«Δεν μπορώ».

«Γιατί;»

«Γιατί έφταιγα εγώ!»

«Αυτό που λες είναι γελοίο. Του ζήτησες να σε βιάσει;»

«Όχι!»

«Του ζήτησες να σταματήσει; Είπες όχι;»

«Ναι!»

«Τότε, πώς γίνεται να είναι δικό σου το λάθος;»

«Είναι πολύπλοκο», είπα. «Έπρεπε να ήσουν εκεί... Παρανόησα...»

Πώς να της εξηγούσα χωρίς να φανώ εντελώς ηλίθια; Ένα κορίτσι που δεν μπορούσε να δει τι ακριβώς συνέβαινε, εξαιτίας των δικών της ανόητων ονειροπολημάτων. Ήταν καλύτερα να μην πω τίποτα, έτσι δεν έβγαλα άχνα.

Τότε η Πατρίς αναστέναξε δυνατά, με τράβηξε μέχρι το τραπέζι της τουαλέτας της και με έβαλε να καθίσω μπροστά στον καθρέφτη. Πήρε μια βούρτσα και τράβηξε τα μαλλιά μου μακριά απ' το πρόσωπό μου. Μου τα βούρτσισε για λίγο με επαναλαμβανόμενες κινήσεις κι εγώ ένιωσα τους ώμους μου να μαλακώνουν.

«Θα νιώσεις καλύτερα αν τα βγάλεις όλα από μέσα σου», μου είπε ήρεμα.

Κούνησα το κεφάλι μου. Δεν ήξερε ούτε τα μισά.

Έβγαλε μια χτένα με μυτερή λαβή από ένα συρτάρι, χώρισε τα μαλλιά μου στη μέση και σήκωσε τα πάνω τσουλού-

φια. Έκανε με το πάσο της μερικές λεπτές πλεξίδες και μετά τις έπιασε όλες μαζί στην κορυφή του κεφαλιού μου. Μου το είχε ξανακάνει αυτό το χτένισμα και μου άρεσε πολύ. Πότε πότε το τσέκαρε στον καθρέφτη κι έστριβε προς τα πάνω την μια άκρη των χειλιών της, όπως κάνει όταν προσπαθεί να βρει εκτεταμένες μεταφορές σε ένα ποίημα.

«Πρέπει να βρεις κάποιον τρόπο να μιλήσεις γι' αυτό, Στέισι. Η αστυνομία πρέπει να το μάθει», μου είπε. «Το είπες στη μαμά σου; Στην Τζόντι;»

«Όχι».

Λες κι υπήρχε περίπτωση να το πω στην Τζόντι. Έφερα στο μυαλό μου την αδελφή μου σήμερα το πρωί να βαδίζει πάνω κάτω στον κήπο με τον Τάιλερ στην αγκαλιά της. Μιλούσε στο κινητό της και ο Τάιλερ είχε γείρει το πάνω μέρος του κορμιού του μακριά της, κοιτώντας προς το μέρος μου. Η Τζόντι τον αγνοούσε, όπως και εμένα, και μιλούσε δυνατά, λες κι ήταν μόνη της στο σπίτι. Φαντάστηκα τον εαυτό μου να της λέει πως με βίασαν. Αρχικά θα υπήρχε κάποια συμπόνια, όμως καθώς θα άρχιζα να περιγράφω με λεπτομέρειες τι είχε συμβεί, φαντάζομαι την έκφραση του προσώπου της να δείχνει πρώτα έκπληξη και μετά κοροϊδία. Η μεγαλύτερη και πιο συνετή αδελφή της, αυτή που δεν έμεινε έγκυος στα δεκατέσσερα, το έσκασε από το σπίτι και πήγε και τη βίασαν. Και μόνο η σκέψη με έκανε να μορφάσω από ντροπή.

Μετά φαντάστηκα τη μαμά να στέκεται δίπλα της, μπερδεμένη, συγχυσμένη. «Τι έκανες, λέει;» θα έλεγε, δίχως να πιστεύει στ' αυτιά της. Τα τελευταία χρόνια η μαμά είχε επωμιστεί το βάρος των λαθών και των προβλημάτων της Τζόντι. «Αχ, Στέισι, εσύ είσαι τόσο λογική», μου έλεγε πάντα. «Θα σπουδάσεις και θα βρεις μια σπουδαία δουλειά. Δόξα τω Θεώ που η μαμά μου η κόρη έχει μυαλό».

Θα την απογοήτευα.

«Δεν μπορώ να τους το πω. Δεν μπορώ να το πω σε κανέναν. Δε θέλω πια να μιλάω γι' αυτό».

«Κι αν συμβεί και σε άλλη κοπέλα; Αν το ξανακάνει, ενώ θα μπορούσες να το είχες εμποδίσει;»

«Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να αναλάβω την ευθύνη για ό,τι μπορεί να συμβεί σε άλλους. Μη μου το φορτώνεις. Αρκετά δεν έχω για να νιώθω δυστυχισμένη;»

Βούρκωσα. Η Πατρίς μου έδωσε ένα κουτί με χαρτομάντιλα.

«Κάνε πιο πέρα», μου είπε.

Κάθισα στην άκρη της καρέκλας. Ο χώρος που της έκανα ήταν λίγος, όμως κάθισε δίπλα μου και πέρασε το χέρι της στον ώμο μου. Έβλεπα και τις δυο μας στον καθρέφτη, τα κεφάλια μας να γέρνουν το ένα προς το άλλο. Ήμουν τυχερή που είχα τέτοια φίλη.

«Ωραία, σταμάτα, άκου», είπε παίζοντας με μερικές τούφες από τα μπροστινά μαλλιά μου. «Αν είναι τόσο πολύπλοκο, μπορείς να τα γράφεις όλα. Καθετί που συνέβη, κι εγώ θα το διαβάσω. Υπάρχουν σύμβουλοι για αυτό το θέμα, στους οποίους θα μπορούσαμε να απευθυνθούμε. Ίσως, αν το αποφασίσεις, να το διαβάσει κι η αστυνομία».

«Σαν βιβλίο;» τη ρώτησα μισογελώντας.

«Μην το παρατραβήξεις και μη βάλεις πολλές περιγραφές. Μισώ τα βιβλία που έχουν πολλές περιγραφές. Στο μεταξύ, αν δεις αυτόν, απλώς αγνόησέ τον».

«Δεν πρόκειται να τον δω. Ζει στο Φούλαμ».

Σηκώθηκε, γεμάτη φούρια και αυταρχισμό.

«Λοιπόν, αν επικοινωνήσει μαζί σου μέσω του κινητού σου, μην του απαντήσεις. Το κατάλαβες;»

Συμφώνησα, γιατί αυτό κάνω όποτε η Πατρίς μου λέει να κάνω κάτι. Τι απλά που φαίνονταν όλα έτσι όπως τα 'λεγε!

Όμως, δε χρειαζόταν να μου πει να μην τον δω ή να μην του ξαναμιλήσω. Δεν είχα καμιά όρεξη να κάνω κάτι τέτοιο.

Ποτέ δεν της είπα για το μήνυμα που μου είχε στείλει εκείνο το πρωί.

Μ' αρέσεις πραγματικά. Ας συναντηθούμε ξανά xxx

Και μόνο που το διάβαζα, ανακατευόταν το στομάχι μου. Αυτό θα το κρατούσα για τον εαυτό μου.

Το όνομά μου είναι Στέισι Γουντς
και με έχουν βιάσει.

Η Στέισι έπεσε θύμα βιασμού. Δεν έχει, όμως, το κουράγιο να το καταγγείλει στην αστυνομία ή να μιλήσει γι' αυτό σε κανέναν άλλο παρά μόνο στην κολλητή της, την Πατρίς. Η Πατρίς, εξοργισμένη, εφόσον δεν μπορεί να την πείσει να πάει στην αστυνομία, την ενθαρρύνει να καταγράψει ό,τι της συνέβη. Αυτό το βιβλίο είναι η ιστορία της Στέισι.

Η δυνατή, σκληρή και άκρως συγκινητική ιστορία ενός κοριτσιού που προσπαθεί να αντιμετωπίσει τις επιπτώσεις του βιασμού της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19618